

REDICĂ LA DUMINICA A VI-A DUPĂ RUSALII

Despre slăbănogirea sufletească

... **Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!** (Matei, IX, 2)

Frați creștini,

Nemărginita bunătate a lui Dumnezeu o putem cunoaște și din minunea de care ne vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi. Un nenorocit zăcea de mult timp pe un pat, lipsit de toate bucuriile vieții. Uda în fiecare zi patul cu lacrimile sale și era străin de fericirea pe care o gustau cei din jurul cărora trăia. Locul său se părea că este printre cei ce se coboară în mormânt. Singurul lucru ce-i rămăsese era o credință fără margini. El cere să fie dus cu patul său înaintea dumnezeiescului om - Iisus Hristos.

Paralizia acestui om era urmarea unei purtări rele în viață. Conștiința îi era încărcată de multe greșeli, dar credința bolnavului, lacrimile și umilința sa au mișcat inima bunului Învățător. El se plecă asupra bolnavului și-i zise: **„Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!”**. În acest moment toate greșelile lui i s-au șters iar sufletul i s-a făcut curat.

În această Sf. Evanghelie, Domnul nostru Iisus Hristos ne dă trei dovezi puternice despre dumnezeirea Sa: Întâi, iertând păcatele paralticului, căci nimeni nu putea să ierte păcatele decât Dumnezeu. Dumnezeu fiind, a putut să zică: **„Fiule, iertate sunt păcatele tale!”**.

A doua dovadă este aceea că a descoperit gândurile cele ascunse ale cărturarilor și fariseilor, gândurile rele ce umblau prin capul și inimile lor, pentru care le-a zis: **„Pentru ce cugetați cele rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ de a ierta păcatele, a zis slăbănogului: „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.” Și, sculându-se, s-a dus la casa sa.”**

Mare mirare a cuprins pe toți câți au văzut și slăveau pe Dumnezeu, că a dat putere oamenilor să facă asemenea minuni. Iată ce minte îngustă, sărmanii de ei, căci era Dumnezeu cu ei și nu-L cunoșteau, Îl socoteau numai om. De aceea, spune Sfânta Carte că-L laudau pe Dumnezeu că a dat putere oamenilor să facă asemenea minuni.

A treia dovadă a fost aceea că Mântuitorul l-a vindecat pe slăbănog numai cu cuvântul. Cine putea să facă o asemenea minune numai cu cuvântul dacă nu Dumnezeu ! Să ne silim să înțelegem și să slăvim din adâncul sufletului, recunoscând și noi pe Domnul nostru Iisus Hristos ca Dumnezeu cel Atotputernic și Mântuitorul sufletelor noastre.

Era spre sfârșitul primului an de propovăduire al Mântuitorului. După ce învățase și făcuse multe minuni în Galileea, Iisus s-a dus într-un loc pustiu spre răsărit la lacul Ghenisaret și a stat puțin acolo retras, iar după aceea, venind în Capernaum, a izgonit demonii din oameni și a vindecat acolo multe boli ale oamenilor.

Peste tot pe unde umbla, mișca sufletele lor și nu se vorbea decât de Făcătorul de minuni, de Profetul cel Sfânt, Iisus. Și, într-adevăr, El nu arată privirii lor decât curățenie și lepădare de sine, facere de bine și bunătate. Iisus era Doctorul cel mare, mai învățat decât toți doctorii, mai cunoscător decât toți învățații, mai puternic decât toți profeții. Nici Ilie, nici Moise n-au vorbit cu atâta autoritate și n-au poruncit cu așa stăpânire naturii duhovnicești și trupești.

Iisus, Domnul nostru, era bun și blând și compătimitor către toți și îndeosebi către cei bolnavi. Niciodată nu a jignit pe păcătosul căruia îi părea rău de păcatele lui. Cu copiii se purta blând ca o mamă, îi strângea în brațele Sale și-i mângâia cu binecuvântări. Astfel era atmosfera dintre popor și Blândul Iisus.

Când Domnul a venit în cetatea Sa, Capernanum, în câteva ceasuri întregul popor era în picioare. Străzile se umplură de lume care se îndrepta către casa lui Simon Petru. Pătrunzând înăuntru, umplu casa și curtea și aștepta cu nerăbdare să audă ceva sau să vadă vreo minune.

Deodată, prin mulțime se făcuse un zgomot; erau niște oameni care purtau pe un pat un sărman slăbănog paralizat, ale cărui membre erau înțepenite. Oamenii vroiau cu orice preț să ajungă cu el în fața Mântuitorului Iisus. Bolnavul era vecinul lor, ori prietenul lor sau chiar părintele lor. Doreau să li se dea voie să-l pună la picioarele lui Iisus ca să fie vindecat, dar le era peste putință și descurajați, nu știau cum să-și ajungă scopul. Iisus era în casă, propovăduia și învăța poporul. Casa lui Simon Petru avea un singur etaj. Deasupra, acoperișul era un fel de terasă unde se urca după apusul soarelui să respire un aer curat; la mijloc, era o deschizătură pe unde pătrundea aerul și lumina, iar jos în casă se afla Domnul înconjurat de popor.

În primele locuri ședeau oamenii mai importanți, persoane mai de cinste din popor; aceștia erau din secta fariseilor, cărturarilor, învățătorii legii lui Israel. Toți ochii îl priveau pe Iisus și

toate urechile îl ascultau. Deodată, se deschide oblonul din tavan și pe această deschizătură coborî un pat susținut de frânghii cu un paralytic pe el înțepenit. A fost coborât și așezat drept la picioarele lui Iisus. Nenorocitul bolnav ridică ochii și, cu o privire rugătoare, cere să fie vindecat. Sufletul său, însă, este mai bolnav decât trupul. Conștiința îi pune în față tabloul unei vieți vinovate.

El nu se mai gândește la suferințele trupului său, ci cugetă la necurățiile sufletului său și se căiește cu amar. Când Iisus îi iartă păcatele, tot trupul lui se simți ușurat; era ca și cum ar fi fost slobozit din legătura unui lanț gros de fier de la tălpi până la creștet; lanțul păcatului prins de suflet. Slăbănogul acesta a avut și el păcatele lui. Poate a trăit în necumpătate, fără post, fără înfrânare de la unele patimi și așa, din cauza unor păcate mari, a căzut sub blestem părintesc și dumnezeiesc.

Așa s-a întâmplat și cu un ticălos care și-a bătut mama, iar aceasta, cu sufletul sfâșiat de durere, cu ochii plini de lacrimi, i-a zis netrebnicului său fiu: „Să fii și tu bătut, maică, de Dumnezeu și să înțelegi și tu cât este de rău să nu ascuți și să ridici mâna asupra mamei tale!”. Nu după multe zile, l-a ajuns blestemul, l-a ajuns blestemul părintesc și dumnezeiesc, căci deodată s-a îmbolnăvit și pe loc a murit. Acum biata mamă plânge, îl dorește și regretă că l-a ajuns așa de repede blestemul.

Să ne gândim, câte mame nu sunt chinuite, câți părinți nu ajung să blesteme; dar, și fără blestemul lor, să fiți siguri, așa ne spun sfintele cărți, că pe copiii neascultători tot îi ajunge blestemul de sus; pe copiii neascultători de părinții credincioși, și nu de cei necredincioși care-i duc la rele. Spun acest lucru pentru că, din nefericire, sunt și astfel de părinți; aceștia nu trebuie ascultați.

Sunt multe păcate pe care ajung să le facă mulți oameni, neștiind că sunt așa de mari și le vin asupra lor blesteme dumnezeiești, și din această cauza se îmbolnăvesc de boli grele și mor în suferințe grele.

Vedem că, după ce Iisus i-a iertat păcatele paralyticului, acesta își strânge repede patul și pleacă pe picioarele lui la casa sa.

Minunea aceasta, frați creștini, pe care a văzut-o cu ochii ei o mulțime mare de popor se propovăduiește pe întregul pământ de aproape 2000 de ani. Ea a deschis ochii multora și a făcut să înțeleagă că Iisus, cu adevărat, a fost Dumnezeu întrupat. Numai fariseii și cărturarii au rămas orbi, ca la toate minunile lui Iisus, de altfel, și din cauza invidiei nu au vrut să recunoască în El pe Fiul lui Dumnezeu.

Păcatul mândriei i-a depărtat, ca și pe alții, de-a lungul veacurilor, făcându-i să ajungă departe, chiar cu hule mari împotriva lui Dumnezeu. Este o nebunie - spun Sfinții Părinți - să te

duci să plângi mortul altuia și să lași mortul din casa ta neplâns. Ne înspăimântăm și noi când privim printre creștinii noștri și vedem că mulți sunt slăbănogi, paralizați sufletește. Sufletul este paralizat, nu poate să se ridice, nu poate să facă voia lui Dumnezeu. Câți oameni sunt, oare, astăzi care umblă cu adevărat cu picioarele lor pe calea mântuirii? Mulți creștini slăbănogi sufletește sunt disperați de mântuirea lor.

Dumnezeul nostru Iisus Hristos a tămăduit pe slăbănog, i-a întins mâna sa părintească. El și astăzi întinde mână de ajutor atâtor slăbănogi disperați, prin Biserica Sa, prin preoții evlavioși, care-i cheamă să vină la Spovedanie să li se ierte păcatele, să li se lumineze sufletele și să se tămăduiască de toate bolile trupești și sufletești. Dar unde sunt păcătoșii paralizați care să alerge cu credință la Dumnezeu, după exemplul slăbănogului? Unde sunt și oamenii care să-i ajute pe slăbănogii aceștia și să-i ia cu patul pentru a-i duce înaintea Domnului.

Suntem datori să întindem mâna și să-i salvăm pe unii ca aceștia, și sufletește și trupește. Puțini sunt, însă, creștinii adevărați care-i îndeamnă pe cei care păcătuiesc să vină în brațele lui Iisus, în casa lui Iisus, la picioarele Lui pentru a se tămădui. Cei mai mulți îi trimit pe unii ca aceștia tot la rele, tot la diavol, la vrăji și descântece.

Dacă vedem pe cineva în primejdia de a se îneca, cerându-ne mână de ajutor, nu este oare un mare păcat mare să nu-l ajutăm ca să se salveze? Așa este omenirea în primejdie de a-și îneca sufletul și noi datori suntem să întindem mâna spre a-i salva pe cei ce ne cer ajutor. Dar întreb acum: Nu este o nebunie ca Dumnezeu să-ți întindă mâna ca să te salveze, iar tu să refuzi ajutorul lui? Tocmai acest lucru îl fac cei mai mulți dintre creștinii noștri.

Dumnezeu întinde mâna omului ca să-l scoată din pierzare sufletească, să-l scape de păcate în diferite feluri și îi dă unuia boală, altuia pagubă, unuia îi trimite moarte în casă, altuia închisoare, ca omul să se trezească, să se dezmeticească din vraja păcatului și să întindă mâinile către Dumnezeu la rugăciune ca slăbănogul din Evanghelia de astăzi. Și mai întinde Dumnezeu mâna în Biserica Sa, prin mila cea bogată a învățăturilor Sale, prin Sfintele Taine care curăță păcatele, și atunci când întâlnești câte o persoană care te cheamă la biserică, pentru a asculta Cuvântul Adevărului.

Dacă nu iei seama când Dumnezeu îți întinde mâna prin acestea să te ridici și să te lepezi de păcate, să iei drumul cel drept, poți să pierzi fericita ocazie de a-ți mântui sufletul, căci Dumnezeu s-ar putea să nu te mai cheme niciodată; poate să-ți meargă totul bine, să fii sănătos, să ai de toate, dar la urmă te așteaptă focul cel nestins și muncile iadului care se apropie din zi în zi pentru ticăloșiile nespovedite și neoprite. Sunt atâtea case în care este mai mult întuneric decât lumină. Pentru aceasta nu soarele e de vină, ci sunt de vină cei ce au făcut casa în așa fel ca să nu poată primi lumina soarelui.

La fel, sunt atâtea suflete pline de întuneric sufletesc. Pentru aceasta nu poate fi de vină bunul Dumnezeu, ci de vină e omul. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca Lumina lumii, ca să lumineze tuturor, dar oamenii urăsc lumina și iubesc întunericul, fug de lumină și aleargă la întunericul păcatelor. Iată ce ne spune Sf. Ioan Gură de Aur: **„Când pierde cineva un cal, un lucru oarecare sau chiar un câine, cu multă stăruință aleargă în toate părțile să-l găsească. Dar când pierde Împărăția lui Dumnezeu, doarme, glumește și râde mai departe.”**

E de mirare că în treburile lumești cei neglijenți se rușinează întotdeauna atunci când i se atrage atenția; un școlar care nu-și învață lecția, un muncitor care întârzie la serviciu, o mamă care nu-și îngrijește copiii, o femeie care nu știe să se îmbrace și așa mai departe, se rușinează toți dacă le spui că sunt neglijenți. Dar, sunt atâția și atâția cărora li se atrage atenția că-și neglijează mântuirea sufletelor și nu se rușinează nicidecum.

Lumea întreagă pune mai mult preț pe lucrurile acestea trecătoare. Toți se silesc să ajungă să câștige și iar să câștige, să aibă cât mai multe pe aici pe lumea aceasta. Și-au umplut casele cu mobilă, și dulapurile cu fel de fel de lucruri, dar pe Dumnezeu nu-L au. Sufletul zace murdar și nespălat, paralizat ca slăbănogul de astăzi și nu se poate ridica din patimi, din păcate grele, ca să poată veni la Dumnezeu.

Este bine, de aceea, să facem ca cei patru bărbați care au purtat în spate pe bietul slăbănog și l-au adus la Iisus; adică să facem tot ce ne stă în putință pentru sufletele slăbănogite și necunoscătoare. Să le spunem că nu este altă cale de a se vindeca de toate necazurile vieții, de toate bolile trupești și sufletești și că nu vor afla pace sufletele lor rătăcite pe căile pierzării până când nu vor ajunge înaintea lui Iisus, așa cum a ajuns slăbănogul de astăzi. Să le spunem că mândria, desfrânarea și beția sunt lucrurile diavolului de care ne-am lepădat la botez atunci când nașii au răspuns în locul nostru că ne lepădăm de satana. Cine nu se leapădă de toate lucrurile diavolului, e tot prieten cu el cu diavolul, cu satana.

Vrăjitorii, ghicitorii fac lucrurile demonului și de el vor avea parte. Să le spunem că cei ce înjură, cei ce blestemă sau în orice chip ar huli numele lui Dumnezeu și al sfinților se duc în focul iadului și-i mănâncă tartarul. Cei care au prostul obicei de a da diavolului au împrumutat gura lui și iadul cu muncile de acolo îi așteaptă pe toți.

Păziți-vă și nu mai ziceți vorba aceasta cu diavolul. Mulți copii, tineri și chiar bătrâni au obiceiul acesta urât de a da diavolului și mai fac și rugăciuni, iar apoi se miră de ce visează urât, de ce sar din pat, de ce se sperie! Păi, dacă vine urâtul în casă, pentru că tu l-ai chemat cu gura ta, de ce te mai miri că vin toate acestea!? Așadar, nu mai ziceți vorba aceasta urâtă, nu-i mai

dați pe cei din jurul vostru lui, dați-i lui Dumnezeu. Luptați-vă și nu mai ziceți, căci nu se poate și cu rugăciunea și cu blestemul.

Ce este mai dureros este faptul că auzim și vedem, zi de zi, cum mulți copii sunt în mare neascultare de părinți și sunt gata să împlinească ce spunea odinioară Sf. Apostol Pavel: „... **că, în zilele din urmă, copiii vor fi neascultători de părinții lor**”; cei care locuiesc cu părinții în casă nu vor să facă ce li se spune și fac numai ce vor ei. Când îi întreabă cineva, răspund obraznic, se irită, se ceartă, strigă la mama și la tata... pretind ca ei să fie ascultați și să li se facă voia lor.

Mii și mii de părinți pot mărturisi cu durere această împlinire a Scripturii. E trist, dar adevărat. Nici puii fiarelor sălbatice nu se poartă cu părinții lor așa cum fac unii tineri care se îmbată și-și bat părinții, fură, desfrânează, părăsesc casa și ajung în pușcării. Părinții plătesc amenzi și, de pe urma lor, au parte numai de zile grele și pe mulți îi auzi că nu mai pot suferi. Acești tineri au sufletul zdrențuit de păcate pentru că sunt făcuți la întuneric, adică din părinți necununați la biserică, sunt zămisliți în posturi și sărbători, în cântece și beții.

Aceștia sunt rodirile neascultării de Dumnezeu, a părinților care își iau plata vremelnic, dar și veșnic, dacă nu se pocăiesc. Așa ajung acești copii rătăciți, care părăsesc casa părintească, și ajung netunși, murdari, îmbrăcați în zdrențe, plini de păduchi căutându-și hrana în lăzile cu gunoi, ca fiul cel pierdut. Sunt leneși și rebeli față de autorități și față de orice bună rânduială. Unii au devenit alcoolici, alții drogați, unii maniaci, anormali, hoți, criminali și nu puțini s-au sinucis.

În tot pământul, satana a reușit să-i tulbure și să facă din ei niște sclavi ai păcatului, ai patimilor, ai iadului. La unul din festivalele trecute, într-o țară îndepărtată, s-au adunat acolo vreo 400 000 de tineri, pe un teren de 600 de hectare. După două zile de ploaie - căci a plouat mult - s-a desfundat terenul acela și a devenit o băltoacă de noroi. Toți umblau prin mocirla aceea cu trupul și sufletul excitați de droguri și de ritmul muzicii nervoase; umblau goi și trăiau în desfrâu deschis ca vitele în turmă. Căci la un moment dat o tânără și-a lepădat hainele și s-a urcat pe scenă complet goală. Cum s-a întins peste tot această molimă! Ce fel cultură este aceasta? Se mai pot numi aceștia oameni, au ei vreo cultură?

Mulți au învățat carte și toți se pretindeau oameni civilizați. Ce fel de civilizație mai este aceasta! Cauzele sunt multiple, dar una se impune subliniată, și anume aceea că tineretului i s-a luat ceea ce îi este mai necesar, adică învățătura lui Hristos, care e Lumina lumii. Fără Domnul Hristos nimeni nu se poate mântui, nimeni nu se poate lăsa de păcate. Numai El este cel care ne dă putere și ne întărește ca să ne izbăvim. De aceea, trebuie să venim la El, aici, acasă la El, în biserică.

Tinerii de care am vorbit mai sus, dacă nu au venit la biserică, nu au avut de unde să audă de Dumnezeu și așa au căzut în primejdia păcatelor. Dacă peste tot li s-a spus că nu există Dumnezeu și că omul se trage din animal, de ce să nu trăiască și el ca animalele? Acestea nu sunt vorbe goale, sunt realități triste care au frânt inimile multor părinți. Vai de părinții care au astfel de copii! Vai de ei, și pe aici și pe dincolo! De aceea, copii, veniți la Dumnezeu, veniți la picioarele lui Iisus și El vă va dăruia tot ceea ce este de folos sufletului și trupului.

Nu refuzați mâna care stă întinsă gata să vă scape de la înec! Întindeți mâna și strigați, din adâncul sufletului, ca să fiți scăpați de atâtea patimi urâte care vă copleșesc sufletul; căci păcatele acestea paralizează sufletul și trupul mai rău ca pe slăbănogul din Evanghelia de astăzi. Iar, pentru ca să știți ce să faceți și cum să purtați dușmănie păcatului, punând frâu în gură acestui animal neînfrânat care este trupul, ascultați o istorioară:

Turcii au cucerit Constantinopolul și au luat în robie, printre alte femei, și pe Irina, o femeie foarte frumoasă, de bun neam, dar desfrânată. Ostașii lui Mahomed au hotărât să o ducă împăratului lor. Cum a văzut-o Mahomed, așa de mult s-a îndrăgostit de ea, încât tiranul și-a potolit mânia și, lăsând armele și pofta de a mai cuceri o nouă împărăție și a devenit robul roabei Irina. Și-a pierdut mințile și nu mai avea altă grijă decât să-și mulțumească trupul cu dragostea ei. Dar, după cum cele mai mici fapte ale împăraților sunt vădite în ochii poporului și judecate, așa au început ostașii să cârtească pe ascuns și chiar să vorbească pe față de rău pe împăratul lor. Tuturor le părea rău, pentru că vedeau pe viteazul și biruitorul lor împărat cum este stăpânit de frumusețea unei femei.

Împăratul ia cunoștință de această stare de lucruri, stă și se socotește, iar frământarea lui este un groaznic proces de conștiință. Se războiește în mintea lui patima trupului cu mărirea lui împărătească. Cum - zice el pe de o parte - mai sunt eu vrednic să mă mai numesc împăratul Constantinopolului, dacă am ajuns stăpânit de o femeie? Dar, tot el, își zice în sine: da, dar frumusețea Irinei face cât o împărăție. Judecata poporului mă coboară, dar și dragostea Irinei îmi rănește inima. Dacă o țin lângă mine, toată mărirea și strălucirea armelor mele le-am pierdut, dacă o părăsesc, pierd plăcerea poftelor mele, pierd dragostea mea. Ce să fac? Să stau să mai dezleg nodul? Nu, nu mai pierd nici o clipă, sabia, sabia - a zis în cugetul său împăratul și, îndată, se scoală, aleargă, o găsește pe Irina, se uită la ea și o înjunghie cu sabia.

Irina nu se aștepta la o nenorocire ca aceasta. Împăratul se întoarce; îi citeai pe față mânia și durerea. Apoi a zis: „De n-aș fi făcut așa, niciodată nu m-aș fi izbăvit. Să învețe de la mine tot poporul, toată lumea, căci cu vitejia cu care biruiesc cetățile, cu aceeași vitejie îmi biruiesc și patimile. Eu sunt împăratul Constantinopolului.”

Iată, frați creștini, cum a procedat acest păgân împărat, căruia legea lui îi dădea voie să aibă femei câte ar fi poftit. Dar, ca să scape de vorba lumii, să-și păstreze prestigiul, s-a hotărât într-o zi să termine cu pofta trupului și să lupte împotriva patimilor ce-l stăpâneau.

Dar tu cine ești frate creștine? Tu ești creștin și ai o lege care nu-ți permite decât o singură femeie, pe care ți-o dă biserica și Dumnezeu. Un creștin trebuie să fugă nu numai de vorba lumii, dar și de muncile iadului; creștinul trebuie să-și păzească sufletul și trupul curat și să nădăjduiască în Împărăția cerului.

Pe toți cei desfrânați, pe cei ce trăiesc fără cununii, rudele îi urăsc, duhovnicii îi mustră, lumea îi vorbește de rău și ajung de râsul demonilor. De tine, frate creștine, care trăiești astfel, Biserica se scârbește și nu-ți dă să te împărtășești cu Sfintele Taine. Îngerul păzitor stă trist și te-a părăsit, este scârbit de nelegiuirile și murdăriile tale. Duhurile necurate își fac culcuș în inima ta. Visele rele te muncesc și nu poți dormi, sări din pat, strigi, și nu știi ce-ți lipsește. Diavolul îți dă târcoale în orice clipă să-ți răpească sufletul, iadul te așteaptă în orice clipă ca să te înghită, iar tu încă mai aștepti, te îndoiești și nu știi ce să faci ca să te îndrepti. Amâni mereu pocăința, spovedania și cununia, că ai s-o faci la vară, la vara cealaltă și așa, te duce ucigașul până când nu vei mai putea să mai faci nimic.

Dacă faci mereu asemenea socoteli și stai pe gânduri, niciodată nu ai să dezlegi nodul, n-ai să te lași de patima aceea care te ține legat: fie beția, fie fumatul, fie desfrânarea și așa mai departe. Astăzi se ivește o piedică, mâine alta, și tot așa diavolul strânge mereu nodul ca să nu poți niciodată să-l dezlegi. Hotărăște-te, frate creștine, chiar în clipa aceasta. Hotărăște-te, soră și frate creștine, și zi din adâncul sufletului: Vreau să mă îndrept, vreau să mă despart de desfrânare, de mândrie, de beție și zavistie, vreau să nu mai trăiesc necununată, vreau să mă spovedesc curat de păcatele mele și să mă lepăd de toate lucrurile diavolului. Vreau să mă împreunez cu Hristos și să nu mai lipsesc duminica de la biserica Lui. Vreau să am pe Dumnezeu de părinte ceresc. Vreau să nu mai pierd vremea și să nu mai amân de azi pe mâine, căci poate este ceasul cel din urmă.

Pune mâna pe sabia aceasta a cuvântului lui Dumnezeu și taie fără milă tot putregaiul, roagă-te cu foc și cu lacrimi, roagă-te, cazi în genunchi la picioarele lui Iisus și scoate din suflet și din trup toată patima și răutatea. Nimeni să nu mai pornească la drum cu diavolul. Și dacă nu vrei să te pocăiești ține minte că va veni vremea odată, când vor vrea să se îndrepte, prin pocăință, și aceia care nu vor, dar nu vor mai putea. Vei vrea atunci, când vei ajunge cu gura încleștată și nu vei mai putea spune un cuvânt, atunci când vei ajunge paralizat, când alții vor trebui să-și facă milă de tine și să te îngrijească. Vei vrea atunci, dar va fi prea târziu.

Treziți-vă, fraților, haideți să mergem la Iisus, iată-L, ne așteaptă cu brațele deschise să ne ierte păcatele, să ne primească pe toți, să ne facă fii și părtași ai Împărăției cerurilor. Lepădați-vă de toate lucrurile satanei, căci acestea sunt cauza bolilor sufletești și trupești. Cine vrea să se tămăduiască cu adevărat, să observe ce piedici îi stau în cale, ce patimă îl ține legat și să se lepede cu desăvârșire până nu e prea târziu. Nu mai avem timp de pierdut. Acela care mai pierde timpul nu are minte sănătoasă, e paralizat sufletește și vai de trupul și de sufletul lui.

Acela care n-a înțeles și nu poate să înțeleagă lucrurile acestea va avea mult de suferit. Nu mai e timp, răscumpărați vremea, ați pierdut destul timp, destui ani. Câte nopți pierdute la baluri, la chefuri, la petreceri! Câte metanii ați fi putut face într-o noapte jucată la petreceri. Ia, vedeți, câte metanii ați făcut pentru diavol și câte ați făcut pentru Dumnezeu, pentru suflet, că nu are Dumnezeu nevoie de metaniile noastre. Noi avem nevoie de Dumnezeu, noi avem nevoie de iertarea Lui, de mila Lui, de bunătatea Lui și pe aici, dar mai ales când va veni ziua cea din urmă, ziua judecății, când va trebui să dăm seama de toate câte am făcut.

Să ne trezim, nu avem vreme de pierdut. Stăpânul e la ușă, gata să ne cheme pe toți cei ce am înțeles. Să înțeleagă orice suflet că e gata plecarea și să-L rugăm, mai înainte de a veni ziua aceea, pentru iertarea păcatelor, așa ca slăbănogul din Evanghelia de astăzi.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule care l-ai făcut pe om, Tu știi neputințele noastre, slăbănogirea sufletului și al trupului nostru. Vindecă Tu cu mila Ta și cu puterea Ta dumnezeiască pe toți ce cei iau hotărâri temeinice de a urma Calea Ta, de a se lepăda de păcate și fă-ne pe toți fiii Împărăției Tale. Zi-ne, Doamne, ca slăbănogului din Sfânta Evanghelie de astăzi: „Fiilor, iertate sunt păcatele voastre, mergeți cu pace la casele voastre”. Amin.